

דף יא.

עין משפט א.ב.

או"ח סימן תקעד פעיף ד

ה. ד. מצוה שאדם ירעיב עצמו בשנת רעבון^ג, ואסור לאדם לשמש חוץ מליל טבילה, ולחשוכי בנים מותר^ד.

עין משפט ג.

או"ח סימן תקעד פעיף ה

ה. ה. כל הפורש מן הצבור אינו רואה בנחמתן^ה, וכל המצטער עמהם זוכה ורואה בנחמתן.

דף יא:

עין משפט א.

או"ח סימן תקעא פעיף א

א. א. היושב בתענית אם יכול לסבול נקרא קדוש^ו, ואם לאו כגון שאינו בריא נקרא חוטא.

עין משפט ב.

או"ח סימן תקסח פעיף ו

ו. ז. לכתחילה טוב לומר בשעת קבלת תענית הריני בתענית "יחיד" למחר, שלא יכנס לספק שצריך להפסיק מבעוד יום.

ג. וכל המרעיב עצמו בשנת רעבון ניצול ממיתה משונה. מגמ' תענית י"א. ולהרעיב עצמו היינו שיאכל בצימצום. מ"ב אות ח'.

ד. עד שידעו שנשותיהם מעוברות. מ"ב אות י"ב מב"י. ואם יש לו בנים מחללי שבת ודעתו שיהיו לו בנים כשרים מותר דדינו כחשוכי בנים. מ"ב אות י"ב.

ה. והיינו שיש בידו להציל הצבור בין בגופו בין בממונו, אבל אם אין לו אפשרות אל יעמוד במקום סכנה. מ"א ס"ק ו'.

ו. דע"ז מתמרקין עוונותיו, רש"י בתענית י"א ע"א. והיינו אותם עוונות שהאיסורין ממרקין גמר המירוק ע"י התענית, ועיין ביומא פ"ו ע"א.

ז. וכתב הגאון באיגרתו שצריך האדם לייסר עצמו לא בתעניות וסיגופים כי אם ברסן פיו ובתאותו וזהו התשובה. מ"ב אות ב'.

עין משפט ג.

או"ח סימן תקעא פ"ב

ג. ב. ת"ח אינו רשאי לישוב בתענית ז' מפני שממעט במלאכת שמים ח', א"כ כשהצבור מתענים לא יפרוש מהם ומלמדי תינוקות דינם כת"ח.

עין משפט ד.

או"ח סימן תקסב פ"ז

ז. ח. יכול לקבל תענית על כמה ימים ביחד, ואוכל ושותה בלילה והוי קבלה.

הגה: אם קיבל להתענות ב' ימים רצופין מותר לאכול בלילה שבניהם ט' אם לא פירש בפירוש שגם הלילה הוא בתענית, ואז מתפלל בכל יום במנחה ענינו.

עין משפט ה.

או"ח סימן תקסב פ"ט

ט. י. קבל עליו תענית והתענה ובמוצאי התענית נמלך והתענה גם יום השני לא הוי תענית, כיון שלא קבלו מבעוד יום.

עין משפט ו.

או"ח סימן תקסב פ"י

י. יא. מתענה אדם תענית שעות, והוא שלא יאכל כל היום כיצד, הרי שהיה טרוד בעניניו ולא אכל עד חצות או עד ט' שעות ביום ונמלך

ז. ואם נודע לו חטאתו אשר חטא שראוי עליה להתענות גם ת"ח חייב להתענות, כ"כ הב"ח בשם ר"ח, ומ"א ס"ק א'. כה"ח אות ח' מהאר"י ז"ל כדי לתקן הפגם. ומי שתורתו אומנותו נקרא ת"ח לענין זה גם בזה"ז. מ"א ס"ק ב', ומ"ב אות ג'.
ח. גם מי שעובד במלאכתו אצל בעה"ב ע"י תעניתו ממעט ממלאכתו ואסור. וקטן בן י"ב שנים ויום אחד וקטנה בת י"א ויום אחד אם יודעים לשם מי נדרו ונשבעו נדריהם נדר, ומיום י"ג ויום אחד לקטן ומיום י"ב ויום אחד לקטנה אע"פ שאינם יודעים נדריהם ושבועתם הוי נדר ושבועה. כמ"ש ביו"ד סי' רל"ג.
ט. דמסתמא ג"כ מותר ולא צריך לפרש שיאכל לאכול בלילה.

להתענות^י בשעות שנשארו מן היום הרי זה מתענה אותם שעות שנשארו, ואומר ענינו שהרי קיבל עליו תענית קודם שעות התענית. וי"א שגם תענית שעות זה^כ צריך שיקבל עליו מאתמול, ומשכחת לה תענית שעות שקיבל עליו מאתמול להתענות עד הצות, וכשהגיע הצות היום נמלך וגמר היום בתענית, או שקיבל עליו מאתמול להתענות למחר מחצות היום ואילך, ולמחר נמלך ולא אכל גם בחצי היום הראשון הרי זה תענית שעות.

י"ד סימן קלה פעיף טז

עין משפט ז.

כב. כל הכלים ששהו י"ב חודש ולא נתן בהם יין אע"פ שנתן בהם מים^ל בתוך הי"ב חודש מותרים שודאי כלה כל לחלוחית היין שבהם.

י. ואפי' לא הוציא בשפתיו רק קיבל בלבו, אך לא מספיק מה שהיה בדעתו. מ"ב אות מ"ג. כה"ח אות ס"ה.

כ. תענית שעות "זה" כך צריך לומר. מ"ב אות מ"ד.

ל. ה"ה יין של היתר. ש"ך ס"ק ל"ו.